

В умовах бюджетної децентралізації є потреба здійснення належного контролю за роботою органів влади різних рівнів при плануванні та виконанні ними бюджетів, управлінні і використанні фінансових ресурсів.

Для розв'язання цієї проблеми потрібно забезпечити ефективний попередній та поточний фінансовий контроль за їх діяльністю та налагодити максимально прозору діяльність місцевих органів влади та її контроль з боку громадськості, максимально залучаючи населення до прийняття управлінських рішень та сприяючи розвитку форм прямого народовладдя. Дотримуючись норм Європейської хартії місцевого самоврядування необхідно, щоб між принципами контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування і автономністю місцевих органів був максимальний баланс. Держава повинна контролювати законність рішень громад, тож має бути посилений вплив держави з метою скорочення необґрунтованих витрат.

Список використаної літератури:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Про місцеве самоврядування. Закон України від 21.05.1997 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 24. Ст. 170.

Ключові слова: децентралізація, фінансова децентралізація, бюджетна система, місцевий бюджет, видатки.

Ключевые слова: децентрализация, финансовая децентрализация, бюджетная система, местный бюджет, расходы.

Key words: decentralization, financial decentralization, budget system, local budget, expenses.

ПАНОВА НАТАЛІЯ СЕРГІЇВНА

Київський інститут інтелектуальної власності і права
Національного університету «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри конституційного, адміністративного
та міжнародного права, кандидат юридичних наук, доцент

ЩОДО СФЕРИ ДІЇ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ»

Стаття 3 Закону «Про державну службу» (далі – Закону) є визначальною щодо визначення меж того виду державної діяльності, яка іменується державною адміністративною службою, тобто державною службою у вузькому розумінні. І таким критерієм є, насамперед, характер тих відносин, які виникають, змінюються й припиняється

при вступі на державну службу, проходженні державної служби, її припиненні та визначенні правового статусу державного службовця.

Частина 2 цієї статті передбачає, що його дія поширюється на державних службовців: Секретаріату КМУ; міністерств та інших центральних органів виконавчої влади; місцевих державних адміністрацій; органів прокуратур; органів військового управління; закордонних дипломатичних установ України; державних органів, особливості проходження державної служби в яких визначені ст. 91 цього Закону.

Щодо поширення дії Закону на міністерства та інші центральні органи виконавчої влади слід зазначити, вона поширюється на державний службовців: апарату міністерств (однак не на міністрів, які є державними політичними діячами); б) інших ЦОВВ (служб, агентств, інспекцій, ЦОВВ зі спеціальним статусом), окрім працівників, що виконують функції з обслуговування і на яких поширюється трудове законодавство.

Стосовно місцевих державних адміністрацій важливо звернути увагу на внесення відповідних змін до Закону, якими посади голів адміністрацій та їх заступників, на яких дія цього Закону не поширюється і, відповідно, вони не належать до категорії державних службовців. При цьому варто зазначити, що їхній статус на теперішній час чітко не визначений, тобто немає чітких приписів щодо їх віднесення до державних політичних діячів. Водночас, дія Закону поширюється на керівників структурних підрозділів, працівників структурних підрозділів адміністрації (окрім працівників, що виконують функції з обслуговування).

Щодо органів прокуратури передбачено, що дія Закону поширюється на працівників органів прокуратури, які: а) не є прокурорами; б) виконують не функції з обслуговування.

На особливу увагу заслуговує питання щодо поширення дії Закону на органи військового управління – державні органи, які здійснюють оперативне (бойове) управління військовими частинами та підрозділами Збройних Сил України, Головного управління розвідки Міністерства оборони України, Державної прикордонної служби України, Управління державної охорони України, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, Державної спеціальної служби транспорту, Національної гвардії України, інших утворених відповідно до законів військових формувань. До них належать: а) Міністерство оборони України; б) інші центральні органи виконавчої влади, що здійснюють керівництво військовими формуваннями, утвореними відповідно до законів України; в) Генеральний штаб ЗСУ, інші штаби, командування, управління, постійні чи тимчасово утворені органи у ЗСУ та інших військових формуваннях, призначені для виконання функцій з управління, в межах їх компетенції, військами (силами), з'єднаннями, військовими частинами, військовими навчальними закладами, установами та організаціями, які належать до сфери управління центральних органів виконавчої влади; г) військові комісаріати, що забезпечують виконання законодавства з питань

військового обов'язку і військової служби, мобілізаційної підготовки та мобілізації.

Слід виокремити такі три види органів військового управління:

а) юрисдикція яких поширюється на всю територію України: Генеральний штаб ЗСУ; Головне управління розвідки Міністерства оборони України; Командування Сухопутних військ ЗСУ; Командування Повітряних Сил ЗСУ; Командування Військово-Морських Сил ЗСУ; Військово-музичне управління ЗСУ; Головне квартирно-експлуатаційне управління ЗСУ; Головне управління Військової служби правопорядку ЗСУ; Головне управління майна та ресурсів; Головне управління морально-психологічного забезпечення ЗСУ; Головне управління оперативного забезпечення ЗСУ; Кадровий центр ЗСУ; Об'єднаний оперативний штаб ЗСУ; Озброєння ЗСУ; Тил ЗСУ; Управління верифікації Генерального штабу ЗСУ; Управління державного технічного нагляду ЗСУ; Управління інформаційних технологій; Управління по фінансуванню військових частин та установ центрального підпорядкування; управління регулювання діяльності державної авіації України; Центр забезпечення миротворчої діяльності та реалізації міжнародних договорів ЗСУ; Командування Високомобільних десантних військ ЗСУ; Головне управління логістики ЗСУ; Головне військово-медичне управління; Головне управління з організації виробництва боєприпасів та будівництва споруд спеціального призначення; Головний командний центр ЗСУ; Управління розвитку автоматизації ЗСУ; Командування Сил логістики ЗСУ; Управління нормативно-методичного забезпечення та моніторингу володіння, використання та розпорядження нерухомого майна і земель;

б) юрисдикція яких поширюється на територію однієї або кількох областей, міста Києва або Севастополя: управління оперативних командувань; управління повітряних командувань; територіальні квартирно-експлуатаційні управління; військовий комісаріат АРК; обласні військові комісаріати; Київський міський військовий комісаріат; Севастопольський міський військовий комісаріат; територіальний центр комплектування та соціальної підтримки АРК; обласні територіальні центри комплектування та соціальної підтримки; Київський міський територіальний центр комплектування та соціальної підтримки; Севастопольський міський територіальний центр комплектування та соціальної підтримки;

в) юрисдикція яких поширюється на територію одного або кількох районів областей, міст обласного значення: міські військові комісаріати; об'єднані міські військові комісаріати; районні військові комісаріати; об'єднані районні військові комісаріати; міські територіальні центри комплектування та соціальної підтримки; об'єднані міські територіальні центри комплектування та соціальної підтримки; районні територіальні центри комплектування та соціальної підтримки; об'єднані районні територіальні центри комплектування та соціальної підтримки.

Отже, працівники органів військового управління, які не є військовослужбовцями і не здійснюють функції з обслуговування, і на яких покладено практичне виконання завдань і функцій держави, відносяться до державних адміністративних службовців.

Щодо органів дипломатичної служби слід зазначити, що основним Законом її функціонування є Закон «Про дипломатичну службу України» [1], який визначає правові засади та порядок організації дипломатичної служби як складової частини державної служби, а також особливості її проходження та правового статусу посадових осіб дипломатичної служби. Державними адміністративними службовцями у дипломатичних установах України є особи, які займають: а) дипломатичні посади (ч. 2 ст. 8 Закону «Про дипломатичну службу»); б) посади керівників структурних підрозділів апарату МЗС, утворених для забезпечення виконання завдань та функцій МЗС із забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері зовнішніх зносин, та їх заступників. Водночас, не належать до державних службовців особи, які виконують функції з обслуговування [2]. При цьому важливо звернути увагу на те, що ті питання дипломатичної служби, які не врегульовано Законом «Про дипломатичну службу» регламентуються Законом «Про державну службу».

Список використаної літератури:

1. Про дипломатичну службу: ЗУ від 07.06.2018 р. Дата оновлення: 07.06.2018 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2449-19>
2. Про затвердження Положення про працівників, які виконують функції з обслуговування в органах дипломатичної служби: Наказ МЗС України від 11.10.2019 р. Дата оновлення: 11.01.2019 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0134-19#n19>

Ключові слова: сфера дії Закону, органи виконавчої влади, адміністративна служба, дипломатична служба, органи військового управління.

Ключевые слова: сфера действия Закона, органы исполнительной власти, административная служба, дипломатическая служба, органы военного управления.

Key words: the scope of the law, the executive authorities, the administrative service, the diplomatic service, the bodies of military management.